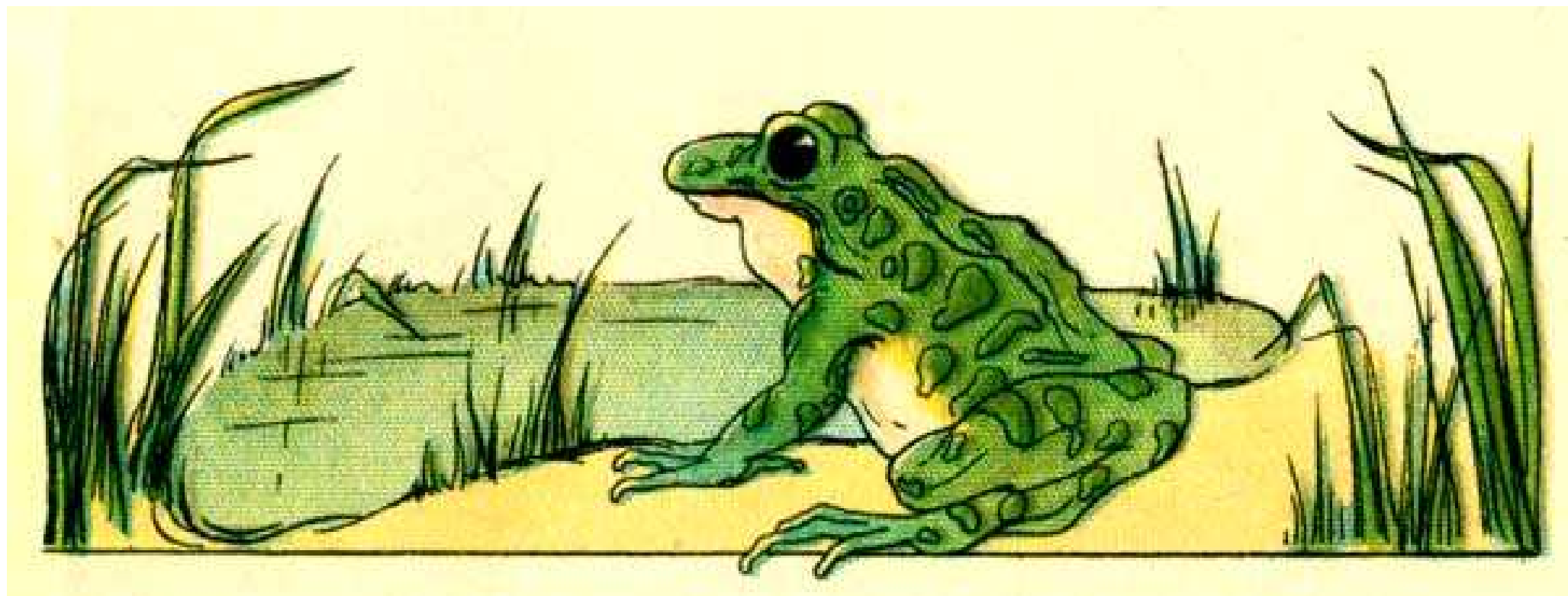

הצפרדע המנומרת

סיפור - שרלוט הרר
ציורים - פרנציס בהם
1913

היה הייתה פעם ילדה בשם מריאן ולה בובה בשם מרי הגדולה. מריאן אהבה את מרי הגדולה ונהגה בה יפה. אך לפעמים לא. ליום הולדת של מריאן מרי הגדולה קיבלה הרבה בגדים יפים. אלה היו שלוש שמלות, אחת אדומה חמה לחורף, אחת לבנה, דקה מאוד, לקיץ, ועוד אחת, מאוד יפה, ממשי כחול עם תחרה לבנה לאירועים חגיגיים. וקיבלה גם חצאיות קטנות וגרביים וגם נעליים קטנות עם אבזמים ועקבים של ממש. והייתה שם גם שמשייה ורודה אבל הטובה מכל גם ידונית קטנה ורכה, כדי לשמור על ידיה של מרי הגדולה בימים קרים. מריאן אהבה להלביש את מרי הגדולה בכל הדברים היפים האלה, ובהתחלה הלבישה לה את השמלה האדומה החמה, ואחר כך את הלבנה הדקה, ובסוף גם את החגיגית הכחולה עם התחרה הלבנה. והיא גם

פתחה את השמשייה ושמה אותה מעל ראשה של מרי הגדולה. אך את הידונית לא לא נתנה למרי הגדולה כי זו הייתה הטובה והיקרה מכל. כך אמרה גם אמא של מריאן. אבל אחר כך סבתא נתנה למריאן מזוודת בגדים גדולה ומאז מרי הגדולה לא נהנתה מהבגדים החדשים, כי למריאן היה כל כך נעים לארוז את הבגדים בתוך המזוודה החדשה שלעתים קרובות הורידה ממרי הגדולה את כל הבגדים האלה כדי לשים אותם בתוך המזוודה. לא פעם מרי הגדולה ישבה שעות ללא בגדים בכלל והיא רעדה מקור, עד שפעם אחת מריאן השאירה אותה על הרצפה בלי בגדים במשך כל הלילה, ומרי הגדולה הצטננה והייתה חולה מאוד. מריאן הקטנה הצטערה מאוד שכך נהגה עם מרי הגדולה, השכיבה אותה במיטה וקראה לדוקטור פרינץ.

הדוקטור הסתכל על לשונה של מרי הגדולה,
מדד את הדופק שלה, ואז נענע בראשו
בחומרה ונראה מודאג מאוד. הוא אמר שמרי
הגדולה היא חולה מאוד, שהיא חייבת לקחת
כל יום תרופה מרה, שהיא צריכה לשבת
באוויר צח בשמש ותמיד ללבוש את הבגדים
הטובים ביותר, כי היא באמת בובה מאוד,
מאוד חולה.

אזי מריאן הלבישה את מרי הגדולה בשמלה
מהמשי הכחול עם התחרה, כי זו הייתה
השמלה הטובה ביותר שלה, היא פתחה את
השמשייה הורודה ושמה אותה מעל ראשה
של מרי הגדולה ונתנה למרי הגדולה גם את
הידונית הרכה, כי זו הייתה הטובה, באמת
הטובה ביותר. ואז היא הביאה את מרי
הגדולה לסלע הגדול בחצר האחורית, שם
איפה שצמחו פרחי כובע הנזיר, והושיבה
אותה שם למשך כל היום.
תחת הסלע הגדול חיה העלמה הצפרדע
המנומרת. היא הייתה מכוערת כפי כמו כל
הצפרדעים, אבל היא

אהבה דברים יפים, אולי בגלל זה שבעצמה לא הייתה יפה. אבל למרות שהייתה מכוערת, היה לה לב טוב וכל הידידים שלה אהבו אותה מאוד.

כל יום כאשר מרי הגדולה ישבה בשמש על הסלע, הצפרדע המנומרת הייתה יוצאת, ומסתתרת בתוך עשב ומביטה עליה. היא חשבה שמרי הגדולה נראית נהדר, אבל חשבה גם שהשמלה הכחולה והשמשייה הורודה הם עוד יותר נהדרים, והידונית הרכה – זו הייתה הנהדרת ביותר מכול! והצפרדע המנומרת המסכנה הקטנה רצתה מאוד שתהיה גם לה שמלה כחולה עם תחרה ושמשייה ורודה כמו מרי הגדולה. אבל הכי, הכי רצתה שתהיה לה ידונית רכה קטנה. קרה שבאתם הימים מר רובין אדום-חזה תכנן לערוך מסיבה גדולה בגן, והזמין למסיבה את הצפרדע המנומרת. ויותר מזה, הבן-דוד שלה, ביל הקרפד, הבטיח לשיר במסיבה. מובן שהצפרדע המנומרת רצתה להראות יפה כמה שרק תוכל.

אז יום אחד היא הלכה לבקר אצל הגברות
הלפופיות המטפסות על עמודי המרפסת
האחורית, שתמיד לובשות שמלות יפות
כאלה ואמרה להן:
"לפופיות היקרות, השמלות שלכן הן כל כך
יפות! אבל ראיתן בוודאי את שמלת המשי
הכחולה עם התחרה של מרי הגדולה? היא
עוד יותר יפה, והיא באמת השמלה היפה
ביותר בכל העולם! אולי אתן מוכנות להכין לי
שמלה כזו למסיבתו של מר רובין
אדום-החזה? ביל הקרפד אמור לשיר שם
ואני רוצה להראות שם יפה כמה שרק אפשר.
אמנם אני לא יפה כמו מרי הגדולה, אבל
הבגדים תמיד עוזרים הרבה. אולי תכינו לי
שמלה למסיבה?"
אבל הגברות הלפופיות כעסו כי לא הוזמנו
למסיבה, והן לא רצו לעזור לה.
הצפרדע המנומרת המסכנה חשבה שהיא
פגעה בהן בשאלתה, והרגישה מאוד לא נוח.
אבל אז העכביש השחור הקטן, הידיד הטוב
שלה, הציץ מתחת לעלה ואמר:

"לא הייתי מתחשב בהן. הן יהירות מדי. היום חם והן תמיד כועסות ללא סיבה בימים חמים. אני מוכן לארוג לך תחרה כמה שרק תרצי."

וכך גם עשה. הוא ארג זאת בקורים שלו במשך כל היום ולמחרת בבוקר הביא לה תחרת עכביש עדינה כמו קור. הצפרדע המנומרת שמחה והודתה לו מקרב לב.. "אבל מה אוכל לקחת במקום שמשייה?" שאלה את עצמה.

"אגיד לך מיד" נשמע קול עדין וכשהרימה את ראשה ראתה פרפר לבן קטן יושב על פרח "אני מכיר פטרייה קטנה חמודה. היא שמרה עלי אתמול מגשם, והיא רכה וורודה בדיוק כמו השמשייה של מרי הגדולה."

והוא הראה לצפרדע המנומרת איפה למצוא את הפטרייה. היא באמת הייתה רכה וורודה כפי שהפרפר אמר, והצפרדע המנומרת מאוד שמחה על כך.

"אילו רק הייתה לי ידונית" היא נאנחה "אז במסיבה אראה יפה כמו מרי הגדולה."

ובאותו רגע נשמע רעש. זה רובין אדום-החזה בעצמו שהתעופף בין העלים. ופתאום זחל רך קטן הנפל לרגלי הצפרדע המנומרת. הזחל היה כה מבוהל שהתגלגל לכדור ושכב מאוד בשקט. מרי הגדולה צחקה כשראתה אותו אך לצפרדע המנומרת בא רעיון.

"איזו ידונית נהדרת תוכל להיות!" קראה "האם תסכים אם אקח אותך למסיבה? רק פעם אחת."

הזחל התיישר וענה "אם תבטיחי לדאוג לי ולשמור שרובין אדום-החזה לא יאכל אותי" אמר "אשמח להיות לידונית שלך." וכך הצפרדע המנומרת בא למסיבה של רובין אדום-החזה לבושה בתחרת קורי העכביש, נשאה שמשייה של פטרייה והחזיקה את הזחל הרך הלבן על ידייה. היא אפילו קנתה לה כובע של אפונה ריחנית, כדי לפייס את הלפופיות.

רובין אדום-החזה אמר שהיא נראית הכי יפה מכל באי המסיבה שלו, ומרי הגדולה, שבינתיים כבר הבריאה, אמרה זאת גם היא.

כפי שאתם יודעים, רובין אדום-החזה ערך את המסיבות שלו תמיד בין השמשות. בשעות האלה קולו היה נעים יותר, אמר, והיה בטוח שכך גם אצל ביל הקרפד ואצל זמרים האחרים. בדמדומים העולם יפה יותר מאשר ביום ארוך וחם, שבו כל היצורים הנבונים, כמו ציפורים וצפרדעים ולעתים גם תינוקות ובובות, ישנים ולא מתנועעים בכלל. בין השמשות השמיים נראים רכים וורודים והפיות תולות טיפות טל על העלים כדי לעשות את המסיבות של רובין אדום-החזה יפות יותר.

גם הדובדבנים טעימים יותר בשעות אלה, ומאוחר יותר, כשמחשיך, הצרצרים מתחילים לנגן ומי שרוצה יכול לרקוד. לכן רובין אדום-החזה תמיד ערך מסיבות טובות, אך גם הוא לא ערך עוד אף פעם כל כך יפה כמו הפעם.

הצפרדע המנומרת הייתה מאוד מרוצה. כולם שיבחו את התחרה שלה והיא סיפרה לכולם כמה אדיב היה העכביש השחור הקטן שארג אותה. וכשהגיע הכיבוד היא אכלה דובדבן

שלם. היא עוד אף פעם לא טעמה כזה קודם, ואמרה למר דרור, שהביא לה אותו, שהיא לא חלמה כמה טעים יכול להיות דובדבן אדום בשל. ואז, כשהצרצרים התחילו לנגן, היא רקדה עם בן-הדוד שלה ביל הקרפד, עד שהגיע זמן לחזור הביתה.

רק דבר אחד עוד הטריד אותה כי סבורה הייתה שהלפופיות כעסות אליה. והרי הצפרדע המנומרת רצתה להיות חביבה על כולם.

בסוף בא לה רעיון חדש. היא תערוך בעצמה מסיבה, יפה כמו זו של רובין אדום-החזה, והיא תקיים אותה בשעות הבוקר, כאשר הלפופיות נפתחות, כך שהן יוכלו לבוא. לכן עוד באותו הערב, לפני שהלכה הביתה, אמרה את כל זה למרי הגדולה, ומרי הגדולה הבטיחה שתעזור לה כמה שרק תוכל. רובין אדום-החזה אמר שהוא בוודאי יבוא וכך אמר גם ביל הקרפד וגם כל היתר.

הצפרדע המנומרת הזמינה גם את העכביש
הקטן השחור ואפילו את הזחל הלבן הקטן.
"ואינך צריך להיות ידונית הפעם" אמרה
"אלא רק לאכול דובדבנים ולהנות."
ולמחרת מוקדם בבוקר, עוד לפני שהאחרים
התעוררו, היא הלכה להזמין את הלפופיות,
כי הן תמיד במצב רוח טוב בשעות הבוקר,
ולא כעסות ולא מחמירות פנים כל זמן
שהשמש לא מחממת מדי.
"בבקשה, לפופיות יקרות" אמרה הצפרדע
המנומרת "אולי תבואו למסיבה שלי. אני
מאוד רוצה שתבואו."
הלפופיות שמחו מאות כי הן אהבו מסיבות,
והן חייכו וענו "בוודאי נבוא, צפרדע מנומרת,
ונלבש את הבגדים היפים ביותר שלנו."
ואז סוף-סוף הצפרדע המנומרת הייתה
מאושרת ממש. היא חייכה לעצמה ואמרה
"כבר לא חשוב לי בכלל להיות יפה, כי כולם
אוהבים אותי עכשיו."